

גל ליל

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת שופטים

השכל עבד הרצון

"שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך". מה ההבדל בין שופט לשופט? שופט מחליט מה מותר ומה אסור, והשופט מוציא לפועל - תופס את האדם ומונע ממנו מעשים רעים. ומה פירוש "בכל שערך"? שמעתי פירוש יפה על דרך הרמז: שער האדם הם העיניים, הפה, האוזניים והאף. הכניסות העיקריות לגוף, שדרךן אפשר לעשות טוב או רע. על כל אחד מהם צריך שופט ושופט.

העיניים הן אחד האויבים הגדולים ביותר. הגמרא אומרת: "אין יצר הרע שולט אלא במה שעניני ראות". אדם לא יתאוה למה שלא ראה. אם לא ראת אשה - לא תחשוב עליה. מתי מתעורר יצר הרע? כשראת דבר. ראת פרסומת לחוף ים בתאילנד - פתאום בא לך לנסוע. איך הגעת למיקונוס? נולדת בפתח תקווה! העיניים ראו. כמה שפחות רואים דברים שלא אמורים - כך יותר טוב. אותו דבר בשמיעה: שמעת שמועה על אדם - סר חינו מעיניך, אתה כבר לא אוהב אותו. האוזניים מטות את הלב לכיוון לא נכון.

ובפה - יש צדיקים ששמרו על פיהם כל חייהם, מעולם לא הוציאו מילים שאינם צריכים. לא בשעת כעס ולא בשעת שנאה. וזה היה סוד גדולתם. כמה פעמים דיברנו לשון הרע ואחר כך התגלה לאדם השני! ישבת באיזה מקום, רצית להיראות חכם, דיברת - ואחד הלך וסיפר. "פלוני ליכלך עליך!" איזו בושה! יש בושה יותר גדולה מזאת?

"ולא תקח שוחד כי השוחד יעורר עיני חכמים". שוחד זו המחלה הגדולה ביותר. מה חזק יותר אצל האדם, השכל או הרצון? כותב הרמב"ם משפט יפה: השכל הוא העבד של הרצון. הרצון שולט על השכל. אדם

שיש לו רצון לזלזל בכך - יקח את השכל וישעבד אותו לרצון. לכן רואים אנשים חכמים מבריקים, פרופסורים בעלי מוניטין - שעושים שטויות בחיים. איך יכול להיות חכם ובו הזמן טיפש? כי הרצון הוא תאוה, ומי ינצח? תמיד הרצון.

אנשים שיש להם קנאה מתנהגים בצורה לא הגיונית. פוגעים, מלכלכים, ואתה אומר: מה אתם מרוויחים? אבל הרצון שלהם מנצח, כי נטיות הלב משחדות את השכל. זה השוחד - נטיית הלב. כשאדם שומר על שערי גופו - על מה שרואה, שומע ומוציא מפיו - הוא שומר על הנפש שלו. הדרך הנכונה לחיים נכונים היא כמו שה' ציווה: כמה שהעיניים פחות רואות דברים שלא צריך, כך יותר טוב. כמה שהפה פחות מוציא מילים מיותרות, כך יותר טוב. כמה שהאוזניים פחות שומעות שמועות - כך הלב נשאר נקי. ובכלל, "ולא תיקח שוחד" - השוחד הוא כל נטייה עצמית שמעוותת את השכל. אדם שרוצה לדעת אם הוא הולך בדרך הנכונה, ישאל את עצמו: האם אני מחליט על פי שכל ישר, או על פי מה שנוח לי? כי השכל עבד הרצון, ורק מי שמשחרר את עצמו מנטיות הלב יכול לראות את האמת כמו שהיא. וזו עבודה של כל יום - לשים שופטים ושופטים בכל שער הגוף ולשמור על הנפש.

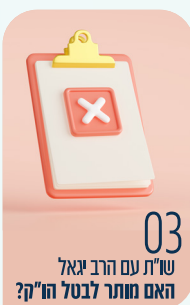
ועוד דבר חשוב: אין סוף למה שהעיניים רואות - אם תסתובב בסביון או בהרצליה פיתוח ותביט סביבך, תחזור לדירה הפשוטה שלך ותרגיש מסכן. גם יופי של אשה: כמה שתסתכל על יופי של נשים אחרות, היופי של אשתך יחלש. כמה שפחות רואים, שומעים ומוציאים מהפה - כך הלב נשאר נקי. ויש צדיקים גדולים ששמרו על פיהם כל חייהם, מעולם לא הוציאו מילים מיותרות. שאלו אותם מה הסוד שלכם? אמרו: "שמרתי על הפה".

שבת שלום ומבורך!

05

מדבר מנסין חזקות, מחזיקות ואז הכל נשבר

03

שו"ת עם הרב יגאל האם חותר לבטל הו"ק?

11

טסט לבגרות גורים למכירה

06

רגע של סיפור שדה מוקשים במשפחה

10

אמנות האהבה אלול... עיר מקלט

12

אמונה בגבע מה טמון בה?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום-ט"א	ח'פ"ב	ב'ש"ג	כ"ה
19:07	19:09	19:07	19:08*
19:57	19:59	19:56	19:58
20:47	20:50	20:47	20:50

בירושלים: לנהגים 40 דק' 18:48

"אמונה ובטחון"

ספרו החדש של הרב יגאל כהן מעניק חיזוק באמונה בה' וכוח להתמודד עם האתגרים הקטנים והגדולים של החיים

רוצים להתחדש ולהתחזק?
סרקו עכשיו

יש סוף
לחרדות
ולקשיים

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

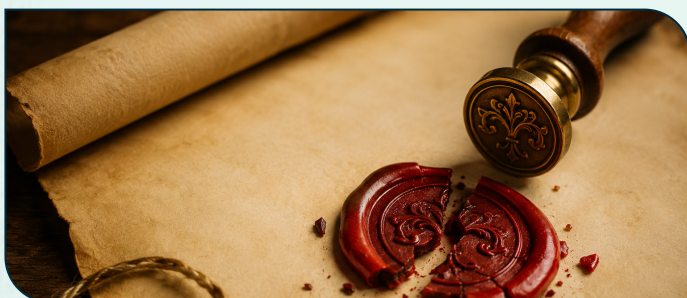
משלחן רבנו

לכבוד האברך היקר והנעלה אוצר כלי חמדה... שליט"א.

אודות שאלת מר, האם אכן נכון הדבר שיש לעשות התרת נדרים ארבעים קודם ראש השנה, וא"כ, האם צריך לעשות זאת ביט' באב או שמא בכ' באב, והנני להשיב.

הנה בזה הקדוש (פרשת פקודי דף רמט

ע"ב), מבואר שמי שנתחייב נזיפה או נידוי בבית דין של מעלה, ישאר בנידוי ארבעים יום ואין תפלתו נשמעת חס וחלילה. ולכן כתב הרב כף החיים (סי' תקפא אות יב), שנוהגים לעשות התרת נדרים ארבעים יום קודם ראש השנה וארבעים יום קודם יום הכיפורים, ולכן יש שנוהגים לעשות בראש חודש אלול שהוא ארבעים יום קודם יום הכיפורים, וכן עשרה ימים קודם לכן, שהם ארבעים יום קודם ראש השנה.

וע' בספר נהר מצרים (הלכות ט' באב סעיף כא), שכתב שמנהג מצרים כמו מנהג עיר הקודש ירושלים ת"ו, שעושים יום עשרים לחודש אב התרת נדרים וקללות, שהם ארבעים יום קודם ר"ה. וכן הוא בסידור חוקת עולם (דינים השייכים לחודש אלול סעיף ז). וכנראה טעמם משום דמקצת היום ככולו, ואין צריך ארבעים יום מעת לעת.

מסקנת ההלכה: יש הנוהגים לעשות התרת נדרים ארבעים יום קודם ראש השנה, והיינו בכ' באב, וכן בראש חודש אלול שהוא ארבעים יום קודם יום הכיפורים.

החתום בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

האם מותר לצאת לנופש במקומות שייתכן ואין שם מניין לתפילה בציבור?

מותר לצאת לנופש אף במקומות שייתכן שלא יהיה שם מניין לתפילה בציבור. וכמובן שלכתחילה ינפוש במקום שיש מניינים, שלא יפסיד מעלת התפילה בציבור, ותבוא עליו ברכת הטוב.

(ע' בשו"ת תות חסד מלובלין אה"ע ח"ב סי' מה אות ו. ובאחיעזר אה"ע סי' כג. ובשו"ת משנה הלכות ח"ג סי' לו. וכל שכן למה שכתבנו בשו"ת להוראה למעשה ח"א, להוכיח מפי ספרים וסופרים, שאין חיוב תפילה בציבור, ואין זה אלא מעלה, ולפ"ז הדין הנ"ל פשוט).

מהו הזמן הנכון ביותר לאמירת הסליחות?

הזמן המובחר ביותר לאמירת הסליחות הוא באשמורת הבוקר. אבל אדם שאינו יכול להשכים באשמורת לאמירת הסליחות, יכול לאמרם גם בחצות הלילה, וכן בבוקר לפני או אחרי תפילת שחרית. ואם גם זאת אינו יכול, רשאי לאמרם גם בזמן המנחה עד צאת הכוכבים.

(שו"ת יחוה דעת ח"א סי' מז ע"ש היטב).

האם מותר לומר סליחות לאחר צאת הכוכבים?

אין לומר הסליחות לאחר צאת הכוכבים עד חצות הלילה. ואם הוא נמצא בבית הכנסת שבה אומרים הסליחות קודם חצות הלילה, לא יענה עמהם י"ג מידות. ומוכל מקום יכולים להתחיל באמירת אשרי יושב ביתך והקדיש, וכן שאר הפסוקים שאחריהם, אף קודם חצות הלילה, ואת הי"ג מידות יאמרו רק לאחר חצות הלילה.

(שער הכוונות דרוש א שערבית דף ג"ב ע"ד. שו"ת הרמ"ז (סי' ל). ברכי יוסף סי' תקפא סק"ב. שו"ת יחוה דעת ח"א סי' מז. ומש"כ שמותר להתחיל קודם חצות וכו' כ"כ בספר שלחן שלמה ר"ה עמ' ג).

שאלת הלכה צצה תמיד
ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מידי בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו *2381

אין שמחה
כהתרת
הספקות.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

עד אחד נאמן

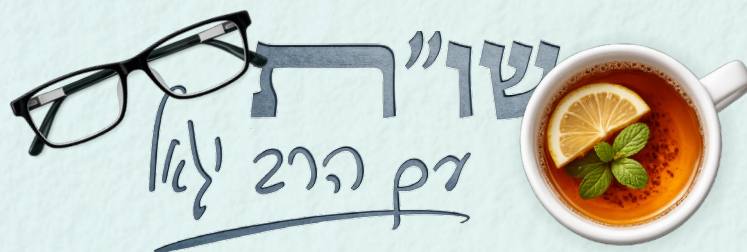

כתוב בפסוק: "לא יקום עד אחד באיש לכל עוון ולכל חטאת". בעלי התוספות כתבו כאן רמז יפה, אמרו: באיזה דבר אנחנו מקבלים עדותו של עד אחד? בכל התורה עד אחד אינו נחשב ואינו יכול לחייב את הנדון, אבל יש דין אחד שפוסקים על פי עד אחד, מהו הדין הזה? בדין עגונה. אם בא עד אחד ואמר "ראיתי שפלוגי, בעלה של האשה הזאת, נהרג" - סומכים על העדות שלו ומתירים לאשה להנשא. מה מיוחד בדין הזה? למה דוקא כאן סומכים על עד יחיד? הגמרא אומרת שאשה "דייקא ומינסבא" - האשה מדייקת, אם היא איננה בטוחה שבעלה אינו בין החיים, היא לא תינשא לאדם אחר. היא יודעת שאם אחר כך בעלה הראשון יחזור - היא תצא מזה ומזה ותפסיד כתובתה. אומרים בעלי התוספות: "לא יקום עד אחד באיש" - דוקא באיש לא יקום עד אחד, אבל באשה קם.

היו כמה מקרים שחכמים גדולים טעו והתירו עגונה, ואחרי זמן חזר בעלה הראשון. אחד מהמקרים האלה היה עם רבי העשיל. היתה עגונה אחת שחשבו שבעלה נהרג בגזירות ת"ח-ת"ט. רבי העשיל התיר אותה לשוק, אבל היא לא הסכימה להתחתן, אמרה: אני מרגישה שבעלי עדיין חי. אמרו לה: אבל בדקו וחקרו והגיעו למסקנא שהוא נהרג. אמרה להם: הלב שלי אינו מניח לי להתחתן! ככה נשארה כמה זמן עד שכמעט התחתנה, הביאו לה חתן טוב והיא הסכימה להתחתן. וסמוך לחתונה בעלה הראשון חזר, "בא הרוג ברגליו". רבי העשיל ראה את זה, והחליט שיותר הוא לא מתיר שום עגונה. והיעב"ץ כתב: מי נולד מהאשה הזאת שלא רצתה להנשא למישהו אחר וחיתכה לבעלה? אביו - החכם צבי!

הרב עובדיה גם הוא התיר הרבה עגונות. אחרי "מלחמת כיפור" היו הרבה עגונות, והרב ישב עם הרב מרדכי פירון על התיקים של העגונות, והתיר תשע מאות עגונות, חוץ מאשה אחת שהרב אמר: אין מספיק הוכחות שבעלה נהרג. אחרי כמה זמן כשהחזירו את השבויים ממצרים, חזר אתם אדם אחד צולע, והוא היה בעלה של אותה אשה! הרב לא התיר אותה ובאמת בעלה היה בחיים. יש סייעתא דשמיא למי שפוסק לשם שמים.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 3178863-053

אלה: שמעתי שאסור להזמין קוסם, ולפעמים יש בבתי ספר או בבתי מלון קוסמים, האם אפשר לתת לילדים לראות?

אלה:

נכון הדבר שאסור ליהודי לעשות קסמים ואחיות עיניים, וזה אסור מהתורה, כמו שכתב הרמב"ם, האוחז את העיניים ומדמה בפני הרואים שעשה מעשה תמיהון והוא לא עשה הרי זה בכלל מעונן, ולוקה ע"כ. ודעת מרן רבינו עובדיה יוסף שגם אם אומר שעושה רק אחיות עיניים ג"כ אסור לעשות, אולם נראה שאם כבר יש קוסם והוא מגלה כמה קסמים ומראה לכולם שזה שטויות והבלים, יכולים הילדים ג"כ להצטרף ולראות (דעיקר האיסור הוא על הקוסם, ועוד שיש פוסקים המתירים אם מגלה חלק מהקסמים. ועיין בשו"ע המקוצר (ח"ב עמ' ת). ובספר אין למו מכשול ח"ב. רמב"ם פרק י"א מהלכות ע"ז. יב"א ח"ה סי' יד).

אלה: שלום כבוד הרב, יש לי הרבה הוראות קבע לכמה מקומות ורציתי לדעת אם מותר לבטל ולעשות למוסדות אחרים?

אלה:

כל מי שעושה היום הוראות קבע יודע שיש באפשרותו לשנות וכן לבטל ועל דעת זה הוא עושה, ולכן זה לא נחשב כמו שאדם נדר או הבטיח כסף לצדקה שאז אינו יכול לחזור בו, שהרי כאן היה בדעתו שאם ירצה יחזור בו, ולכן מותר לבטל או לשנות הוראות קבע. ואם קיבל מהם מתנה צריך לשלם להם את סכום המתנה, או לחכות שירד בהוראות קבע לפחות הסכום ששווה כנגד המתנה שקיבל.

אלה: הייתי במלון והביאו לנו לאכול בשר בהמה של בד"ץ העדה החרדית ואני ספרדי, ושמעתי שזה לא כל כך מהודר לספרדים, האם יכולתי לאכול שם?

אלה:

אף על פי שלספרדים יש להקפיד לכתחילה לקנות רק בשר שלפי כל חומרות הבית יוסף, מכל מקום בשעת הצורך כגון שמתארח בארץ או בחו"ל, אפשר להקל ולאכול גם בשר בד"ץ העדה החרדית כמו שכתב מרן רבינו עובדיה יוסף ביב"א ח"ה ד"ש כאן ספק ספיקא, ספק שמא הבשר חלק כדעת הבית יוסף וספק שמא הלכה כדעת הרמב"א. (ועוד יש להוסיף ולדמות דין זה לנאבדה הריאה, דמון כותב שאם שחטו בהמה ונאבדה הריאה לפני שבדקו אותה, מותר לאכול את הבהמה, וגם כאן דומה לנאבדה הריאה). אולם בשר בהמה רבנות שאינו חלק אין לאכול, שוודאי אינו כדעת הבית יוסף דכל מה שהוא כדעת הבית יוסף נמכר בשם הרבנות "חלק".

y · Love · Baby · Love · Baby · Love · Baby

עוטפים
כל
תינוק ברוך!

מחסן חלוקה למצרכים ומוצרי תינוקות
מספק חבילות סיוע לתינוקות ממשפחות
נזקקות כדי שימשיכו לחייך
* ניתן לתרום גם מוצרי החתלה, לולים, עריסות וכו'

זה תלוי רק בכם ☺ לפרטים < 8000-770-03

שמירת הלשון הרב אהוד מולאי מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך" "איזהו גיבור? הכובש... יצרו"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי שעובד בחברה פלוגית למחייתו, ויודע שה' יתברך תמיד איתו, ועושה כל דבר בזמנו ובעיתו, קובע עיתים תמיד לתורה, בעל יראת שמים תמימה וטהורה, שלפעמים במהלך היום, ולא מתוך איזה חלום, מתקבצים כמה עובדים בחברה, ומדברים על חלק מההנהלה, לשון הרע ודברי סרה. וזה חוזר על עצמו כמעט בכל יום, ואיני יודע איך את פיהם לבלום. וכשרואים שאיתם אינני משתתף, אומרים שאני מפסיד את כל הכיף, ושדעתו של אדם צריכה להיות מעורבת עם הבריות, ולהשתתף עם כולם בשיחות ובחויות, וכשאני יושב דומם ואיני מסייע, אני נחשב בעיניהם כמשתגע. ושואל היהודי מה עליו לעשות, והאם צריך להמשיך ולחשות?

עניתי לאותו יהודי גיבור, שה' יתברך לו יעזור, שכבר כתב החפץ חיים (כלל א' סעיף ז') שאין לחשוש כלל ללעג הבריות, וכמו שעשה עד

עכשיו רק כך צריך להיות. כי מוטב לאדם שיקרא שוטה כל ימי חייו, ולא ידבר לשון הרע עם חבריו, ומובטח לו בזה שכר עד אין קץ, שאת צוות ההנהלה מאחורי הגב אינו עוקץ.

וכתב עוד בבאר מים חיים (ס"ק י"א), ואלו דברי אלוקים חיים, שאף שחז"ל אומרים (כתובות דף י"ז ע"א) שלעולם דעתו של האדם תהיה מעורבת עם הבריות, במקרה שלנו כך צריך האדם להיות, לשמור על זכות השתיקה, אפילו אם היא לו מעיקה. שדווקא עם אנשים שאינם עושים איסור, אפשר להתערב ביניהם בקשר גמור, אבל מאנשים המדברים מרה וסרה, צריך לברוח כמו מאש ומעבירה, ואפילו מאיסור דרבנן צריך האדם לברוח, ולזכור את ציווי ה' ולעולם לא לשכוח.

ועל ידי זה יתברך מן השמים, ויזכה לשכר גדול ככפל כפלים.

להורדת
החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרר חדשה הרב מאיר כהן רב קהילה באור יהודה מנחש המחטיא לחבריא

אחרי ששלח ה' יתברך את הנחשים השרפים בעם, התפלל משה רבנו עליו השלום (במדבר כא, ז') לה' יתברך שירחם על העם. ואז אמר ה' יתברך למשה (שם ח'): "עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוח וראה אותו וחי". וכך עשה משה. עשה נחש נחשת וכל מי שהסתכל בו הבריא. והשאלה הנשאלת פה היא מדוע ביקש ה' יתברך לעשות נחש דוקא, שהוא סמל היצר הרע, היה לו לכאורה לבקש סמל של רפואה כמו מגן דוד או כל דבר כיוצא בזה? ואפשר לומר שהעיקר זה להפוך את הרע לטוב נחש המחטיא לנחש המבריא, לקחת את הטבעים שטבע בנו ה' יתברך וליצור מהם דברים טובים ומועילים.

להפוך את הרע לטוב

אמר דוד המלך ע"ה (תהלים סב, יג): "לך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" ולכאורה הדברים תמוהים, מהו החסד שבזה? אדרבה מידת הדין היא זו, שנפרעים מהאדם מידה כנגד מידה? אולם האמת היא, שיש כאן חסד רב.

שהנה נאמר בתורה: "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" ופרשו חז"ל (ברכות נד ע"א): "בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד". ויש לפרש אומר רבי שלום שבדרון זיע"א: דהנה יסוד בריאת האדם הוא לצורך שבירת המדות, כידיע ולכל אדם יש איזו מדה מיוחדת שצריך לעמול עליה, או לשבור אותה, או להשתמש בה למצוה.

וזהו ובכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך, כלומר: באותן מידות שנתן לך, במקום להשתמש בהן להרע, תשמש בהן לטוב!! ובוזה תהיה מודה לו במאד מאד... קול דודי (עמוד רס"ט).

אין לך כח שהוא רע בתכלית

כתב רבי חיים פרידלנדר זיע"א במסילות חיים בחינוך (עמוד בראשית רבה סג, ח), וכיון שראה שמואל את דוד שהוא אדמוני נתיירא ואמר אף זה שופך דמים כעשו, אמר לו הקב"ה עשו מדעת עצמו הוא הורג, אבל זה מודעת סנהדרין הוא הורג אמר ה' לשמואל אל תבה! הוא יציל את כוחותיו וישתמש באופיו רק לטובה! ומוזה לומדים כלל גדול בכוחות הנפש: אין לך כח שהוא רע בתכלית. כל כח מכוחות הנפש כאשר משתמשים בו במידה ובשיעור נכון, יכול הוא לשמש את האדם לטובה. לכן כוחות הנפש נקראים מידות. המילה מידה רומזת לשיעור ומידה. כל מידה בשיעורה הנכון משמשת לטובה. אמנם, גם דוד היה אדמוני, אבל הוא השתמש בזה רק לטוב, רק ללחום את מלחמת ה' נגד שונאי ישראל. הוא כבש את ארץ ישראל וסיים את כיבושה, וניצל את אופיו הקשה למלחמתו נגד אויבי ה'. ואותו גיבור ידע בשעת הצורך לכבוש את אופיו. "ואנכי תולעת ולא איש". אף עשו: גם לו כאדמוני היו כוחות נפש נקשים. אבל אין פירוש הדבר שלא יכול היה להשתנות ולשפר את כוחות הנפש האלו. והיא הנותנת! חז"ל אומרים כי אלו עמד עשו כראוי מול תכונות נפשו ומכוונם כראוי, היה עולה במדרגתו לאין שיעור. הכלל הוא: כמידת השתדלותו של האדם כך גם הישגיו.

משיאו יותר

פעמים יש לאדם קושי בעבירה מסוימת ויש לו צער גדול מאוד מהתמודדות הלא פשוטה באותה עבירה, אל לו להתאייש, כמו שאמר האר"י זיע"א בשער הכוונות (ענין כונת חזרת העמידה דרוש ה דף מב ע"א) וז"ל, ונודע כל מי שמגולגל על איזה דבר שקלקל, צריך לתקנו בטורח גדול, ובמסירות עצמו עליו. ע"ש. וכ"כ רבי שמשון חיים נחמני זיע"א בספרו זרע שמשון זיע"א (פרשת אחרי מות אות א) כתב: "שנודע כי האדם נברא לתקן איזה דבר בעולם או איזו מצוה, וכל עוד שלא השלים תיקונו הרי הוא כלא היה וטוב ממנו הנפל, וכתב הרב הקדוש (ע"י פ"מט פ"ה), שהיצר הרע המסית את האדם לחטוא משיאו יותר לקלקל באותו דבר שבא לתקן משאר מצוות". עכ"ל.

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לבירורים:
058-77-36-36-3
03-8000-770

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גליס 37, פ"ת

השיעורים הקבועים
של • הרב
יגאל כהן

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר אהבה ללא מבחנים

אחרי 20 שנה של נישואין, האשה החליטה לבדוק אם בעלה עדיין אוהב אותה. הבעל יצא בבוקר לתפילה, והיא השאירה לו מכתב שבוא היא כתבה - "נמאס לי מהמצב הזה, אני מרגישה שאתה כבר לא אוהב אותי, החלטתי לעזוב ולחפש חיים חדשים". היא הניחה את המכתב על כרית של בעלה בחדר השינה, ונכנסה מתחת למיטה לשמוע את תגובתו.

כשהבעל חזר מהתפילה, הוא נכנס לחדר השינה, ראה את המכתב והחל לקרוא אותו. האשה שומעת שהוא לוקח עט, כותב מספר מילים על המכתב ואז מתקשר למישהו...

"יוסי", צעק הבעל. "שהחיינו וקימינו והגיענו לזמן הזה! תקשיב, מגיע לי מזל טוב, אני בדרך אליך, אני אספר לך הכל..."

הבעל יצא מהחדר, לקח מספר דברים מהסלון ויצא מהבית.

האשה יצאה מתחת למיטה בוכה ומתוסכלת. היא לקחה את המכתב, לראות מה בעלה כתב עליו.

והיא קוראת: "אני רואה את השמלה

שלך מתחת למיטה. תפסיקי עם השטריות הללו, אני אוהב אותך כל כך שאני לא מתכוון לוותר עליך מהר כל כך. אני חייב לרוץ לעבודה. אני אחזור בערב - נשכ, נדבר ונשפר".

כל אחד מאתנו רוצה להרגיש בטוח. בטוח בקשרים החברתיים שלו, בבריאות, בפרנסה, בבטחון. אך מאידך אנו רואים שדברים משתנים מהר מאוד. בפרשת השבוע ישנו פסוק שעשוי לשפוך מעט אור על הדברים, או לפחות כיוון מחשבה.

"כִּי יִפְּלֹא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפָּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נָגַע לְנָגַע דְּבָרֵי רִיבָה בְּשַׁעֲרֶיךָ..." (דברים י"ז, ח')

ביאר המגיד מקלם, (רבי משה יצחק דרשן זצ"ל, חי לפני כ-112 שנה) אם לפלא יהיו בעיניך המשפטים והייסורים האכזריים הבאים על ישראל "בין דם לדם", מדוע הרבה אנשים נפטרים, אף על פי שאין מלחמה, "בין דין לדין", למה דינים וגזירות חדשות מתרגשות ובאות שוב - אולי סגר, ושוב הגבלות. בין "נגע לנגע" - נגעים ווריאנטים חדשים מופיעים, "כי יפלא ממך" - תדע שזה בגלל "דברי ריבות בשערך", בגלל המריבות ושנאת החינם.

שאל פעם תלמיד את רבו - מדוע אנשים צועקים כשהם כועסים זה על זה, אף על פי שפיזית הם קרובים מאוד? ענה לו הרב שנכון שפיזית הם אולי קרובים, ממש פנים מול פנים, אבל הלבבות שלהם התרחקו מאוד. לכן הם צועקים.

"האהבה האמיתית לא צריכה הוכחות, אבל היא זקוקה לתשומת לב מתמדת."

מזכר חנסיין

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

הכלה שהתפרקה

יש נשים שנראות מבחוץ חזקות ומסתדרות, אבל בפנים הן מחזיקות

כל כך הרבה עד שיום אחד הכל נשבר, וגם אני הגעתי למקום הזה אחרי כמה שנות נישואין, בהתחלה באמת נסיתי להיות הכלה המושלמת, לכבד, לעזור, להתאים את עצמי למשפחה החדשה שנכנסתי אליה, כל הערה קטנה כמו גדולה שתקתי עליה, כל פעם שנפגעתי אמרתי לעצמי לא לעשות מזה עניין, לשמור על שלום, להיות חכמה, אבל לאט לאט הרגשתי שאני הולכת ונעלמת בתוך כל הנסיגות לרצות את כולם, חמותי היתה מעירה לי על הבית, על הילדים, על איך אני מתנהלת, אולי מבחינתה זה היה רק משפטים קטנים, אבל אצלי כל מילה נכנסה עמוק ללב, בעלי לא תמיד הבין למה אני כל כך נפגעת, הוא אמר לי שהיא מתכוונת לטוב, שאני רגישה מדי, ואני נשארת לבד עם הכאב שלי, כל שבת משפחתית הפכה בשבילי ללחץ, הייתי מתכוונת נפשית לפני כל ביקור, חושבת איך לדבר, איך לא לטעות, איך לא להיפגע שוב, ועם הזמן נהייתי עצבנית גם בבית שלי, הילדים היו מרגישים אותי מתוחה עוד לפני שנסענו, וגם בעלי התחיל להתרחק כי כל שיחה בינינו נגמרה בכאב או שתיקה, יום אחד חזרנו משבת משפחתית ובדרך הביתה פשוט התפרקתי, בכיתי בלי לעצור ואמרתי לו שאני כבר לא מסוגלת להרגיש כל הזמן לא מספיק טובה, שאני עייפה מלנסות להוכיח את עצמי לכולם, היה שקט ברכב, ואז בפעם הראשונה הוא לא ניסה להסביר לי למה אני מגזימה אלא רק הקשיב, וכשהגענו הביתה הוא אמר לי בשקט: "אני מאוד מצטער שלא שמתי לב כמה את סוחבת לבד..." המשפט הזה פתח בי משהו, כי פתאום הרגשתי שמישהו סוף סוף רואה את מה שקורה לי בפנים, לאט לאט התחלנו לדבר אחרת, פחות מי צודק ויותר מה כל אחד מרגיש, למדתי גם לשים גבולות בלי להרגיש אשמה על כל דבר, והיום אני מבינה שלפעמים אשה לא נשברת בגלל הערה אחת אלא בגלל שנים שבהן היא שותקת את הכאב שלה כדי שלא יהיה מתח בבית, עד שהלב כבר לא מצליח להחזיק הכל בפנים.

לפעמים חספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן
כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו < בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות מובה

לפרטים < 03-8000-770

הגיע
מלאים
הקול

שדה מוקשים משפחתי

**חמותי היא אשה שחיה למען ה"ביחד"
המשפחתי, ומודדת את הצלחתה לפי כמות
החיוכים סביב השולחן. הנתק בינינו שיגע
אותה. היא קלטה שאני מוצא תירוצים לא
להגיע, ושביני לבין מנשה צמחה חומת בטון.**

אני אליעד, בן 33, נשוי לאריאלה. החיים שלנו
יכלו להיות מסלול רגוע של זוגיות יציבה, לולא
מטען חורג שהגיע כחלק מעסקת החבילה
המשפחתית: מנשה, גיסי, אחיה הגדול של
אשתי.

מהרגע הראשון שנכנסתי
למשפחה, משהו באוויר
הרגיש טעון.
מעולם לא רבנו
על כסף, לא

התווכחנו נושאים רגישים, ואפילו לא החלפנו חצי מילה חריפה פנים אל פנים. אבל יש מושג שנקרא "עוינות סמויה" - מצב שבו האדם שמולך לא יצעק, אך כל שפת הגוף שלו תשדר שאתה לא רצוי. מנשה מעולם לא האיר לי פנים. כשהבעתי דעה, הוא פלט חצי חיוך מזלזל והעביר נושא. הוא ביטל אותי באופן שיטתי ובחכמה, כדי שאף אחד מסביב לא ירגיש בהתחלה

חשבתי שאני רגיש מדי, אך עם הזמן הבנתי שהוא פשוט מחפש אותי. מתוך כבוד לאשתי, קיבלתי החלטה מודעת לבלוע את הצפרדע ולמוזער את האווירה העכורה. החמאתי לו והורדתי את הראש כשהוא עקץ, מתוך מחשבה שלפייסנות יש כח מרכזי. זו היתה טעות. בפסיכולוגיה של יחסים, כשאתה מגלה פייסנות מול אדם שמונע מאגו, הוא מפרש זאת כחולשה ולוחץ חזק יותר על הדוושה. מנשה לא ידע לעצור. באחת הסעודות, לאחר שלעג לי מול כולם, הבנתי שהבריאות הנפשית שלי ושלוות הבית שלי קודמות לכל. החלטתי לבצע "נתק טקטי": בלי דרמות, פשוט להתרחק ולהסתפק באמירת שלום מגוממת, ולשמור על אווירה טובה ולא להיגרר לריבים. חמותי היא אשה שחיה למען ה"ביחד" המשפחתי, ומודדת את הצלחתה לפי כמות החיוכים סביב השולחן. הנתק בינינו שיגע אותה. היא קלטה שאני מוצא תירוצים לא להגיע, ושביני לבין מנשה צמחה חומת בטון.

יום אחד הגעתי לביתה כדי לעזור לה להעביר כמה ארגזים. זה היה המארב המושלם. היא נעמדה מולי ובקול עמוס דאגה דרשה תשובות: "אליעד, מה יש לך ממנשה?". ידעתי שלא כדאי לשתף אותה - אמא אינה שופטת אובייקטיבית ועלולה לגרום ליותר בלגן. ניסיתי להחליק את זה, אך היא לא הרפתה, ובעיניה עלו דמעות של צער אמיתי. המראה הזה שבר אותי, וביצעתי את הטעות הגדולה של הסיפור: פתחתי את הסכר.

שפכתי את כל הכעס המצטבר של שלוש השנים האחרונות. סיפרתי על הזלזול,

עזרו לנו להגיע
ליותר מ-1000
משפחות נזקקות
בזכותכם הם יחגגו
את החג בכבוד
ואתם תזכו לשונה
טובה ומתוקה

**השנה דואגים לכולם
לשולחן חג מכובד**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

היושרה הפנימית

נאמר בפרשה: "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ". ושאלו בזה גדולי החסידות והמקובלים, מדוע התורה נוקטת בלשון יחיד - "תִּתֵּן לָךְ" - והרי מדובר במינוי דינים לציבור כולו? ועוד, מהם אותם "שוערים" שעליהם עלינו להציב שמירה?

וביארנו בזה בדרך המוסר, שה"שוערים" אינם רק שערי העיר הפיזיים, אלא שערי של האדם: העיניים, האוזניים והפה. צריך ראשית לדעת לסנן את הדברים שרואים שומעים ואוכלים, שהכל יהיה בהשגחה צמודה של "פוסק הלכה", מה מותר ומה אסור, להיזהר ממראות אסורות מדיבור ושמיעת לשון הרע, וממאכל של איסור.

ועוד רובד חינוכי נפלא יש כאן: "שועריך" אלו הם הפתחים שדרכם אנו קולטים את העולם ודרכם אנו משפיעים עליו. בתפקידנו כמחנכים וכהורים, ה"שופטים" וה"שוטרים" הראשונים חייבים להיות מוצבים בתוכנו "תתן לך": בשערי העין: איך אנו בוחרים לראות את הבן או התלמיד? האם אנו שופטים אותו לכף זכות? בשער האוזן: מה אנו בוחרים לשמוע? האם אנו קשובים לרחשי הלב של הזולת או רק למילים הנאמרות? בשער הפה: האם המילים היוצאות מפינו הן מילים בונות, מעצימות ומלאות חסד? אכן אי אפשר להשליט סדר וערכים בחוץ, אם לא הצבנו "שופטים ושוטרים" בתוך שערינו הפרטיים.

חז"ל מלמדים אותנו בגמרא בבא מציעא (קז:) ואמר ריש לקיש "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים", כלומר הכח הגדול ביותר של מונח ומנהיג אינו טמון בכומר הנאום שלו או בסמכותו הרשמית, אלא ביושרה הפנימית שלו.

כאשר המתחנך רואה את המחנך שמקיים בעצמו "שופטים ושוטרים תתן לך", שמבקר את עצמו לפני שהוא מבקר אחרים, הוא מתמלא בהערכה וברצון להידמות לו. כי דברים היוצאים מלב של אדם שיש לו "משמעת עצמית" ויראת שמים פנימית, נכנסים ללבבות אחרים ומחוללים בהם שינוי אמיתי.

ולכן אחי ורעי! "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שועריך", והחינוך מתחיל בבית פנימה, בבחירה בטוב, בשמירה על שערי הנפש, ובהבנה שהשפעה האמיתית נובעת מתוך דוגמה חיה. וכשנוכח להציב בשערינו שופטים של חסד ושוטרים של אמת, מתוך כך נזכה להנחות את דור העתיד בדרך הישר והטוב.

העקיצות והתחושות הקשות, ואף שיתפתי במה שאני חושב עליו ברמה האישית. כשסיימתי, נבהלתי מעצמי וביקשתי בדמעות: "אני מתחנך, אל תספרי לו. המילים נאמרו מכאב. אם הוא ישמע, זה יגרום לפיצוץ שאי אפשר לתקן". היא ניגבה דמעה והבטיחה: "המילים שלך קבורות אצלי, אני לא מספרת לו מילה".

חשבתי שהיא הבינה, אך בכל מפגש לאחר מכן היא המשיכה לחקור ולדלות ממני עוד מידע. בהמשך, ההשלכות חלחלו לתוך הבית הפרטי שלי. אריאלה התחילה להיות עצבנית, היא הבינה מאמה שמשעה עמוק מתרחש, ונקלעה ל"קונפליקט נאמנות" קורע בין בעלה לבין אחיה, בשר מבשרה.

השיא הגיע בארוחה משפחתית מורחבת. כשהגענו, הרגשתי שמשעה פגום באוויר לפי הלחישות והמבטים. הנתק הדיסקרטי הפך לשיתת היום של המשפחה כולה. חמותי ניגשה אליי ואמרה: "מנשה כאן. הגיע הזמן שתשבו בחדר ותדברו על הכל".

מתוך עייפות ותקווה לאחות את הקרעים, הסכמתי. נכנסנו לחדר כשחמותי מתווכת באמצע. ישבתי מוכן להקשיב, אך מנשה פתח את הפה ובקול קר ומדויק החל למנות - אחת לאחת - את כל המילים הקשות שאמרתי לחמותי באותה שיחה חסויה במטבח: "אתה אמרת שאני אדם אגוצנטרי, שאין לי רגישות ושראוי למחוק אותי". חמותי ישבה שם, מביטה ברצפה, בשתיקה. מרוב נסיון נואש "לפתור" את הבעיה, היא הפרה את הבטחתה וחשבה שכך תאלץ אותנו להתעמת ולסלוח. חוותי משבר אמון מזועזע, הרגשתי חשוף ונבגד. במקום לבנות גשר, חמותי תדלקה את השנאה.

מאז אותו ערב המצב רק החמיר. מנשה נפגע עד עמקי נשמתו ומחק אותי סופית. המפגשים המשפחתיים הפכו לשדה קרב קפוא, ואריאלה נושאת איתה פצע פתוח מול אחיה. הסיפור הזה הותיר אותי עם תובנות חרוכות:

כוונות טובות של אדם שלישי יכולות לייצר חורבן: כשמישהו מנסה לתווך בלי הבנה עמוקה, הוא נוטה להשתמש במידע רגיש כקלף מיקוח כדי לאלץ את הצדדים להתעמת, והמציל הופך בעל כורחו לתוקף. האשליה של "סודיות משפחתית": ברגע שמילים קשות יצאו מהפה, הן מקבלות חיים משל עצמן. הנאמנות הראשונית של אמה היא תמיד לילד שלה, והדחף שלה לפתור את המצב ינצח את ההבטחה לשתיקה. ההבדל בין "נתק בריא" ל"נתק מורעל": התרחקות מנומסת ושקטה היא כלי הגנתי נכון למניעת חיכוך, אך ברגע שנכנסים אליה הסברים והאשמות מאחורי הגב, היא הופכת ממרחק הגנתי להכרזת מלחמה. מילים שנאמרות מתוך כאב צריכות להישאר סגורות, ולא להפוך לכלי נשק בידי אחרים.

מילים שנאמרות מתוך כאב צריכות קבר, לא שליח שיקריא אותן לצד השני באדיבות.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

תרמו עכשיו סל מזון למשפחה

03-8000-770

לחיות באמונה לסמוך ולשמוח

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אין דבר שאני רוצה יותר מאשר להיות רגועה ושלווה לגבי מהלך החיים שלי, לשחרר את הדאגות והפחדים, להפסיק את החרדות, לא להיות עסוקה כל היום (ולעיתים גם כל הלילה) במחשבות על מה שהולך לקרות איתי ואיך יסתדרו הדברים, להפסיק לשאול כל היום אינסוף שאלות על הישועה שאני מחכה לה ומתי היא תגיע, אני רוצה להרגיש שיש לי על מי לסמוך וגם שיש לי סיבה לשמוח... האמת היא שהמאמר הזה נכתב בדיוק מהסיבה הזאת. אני רוצה שתפסיקי לחשוש ממה שהולך לקרות איתך, שלא תדאגי יותר לגבי העתיד שלך, שתפסיקי כבר לחיות באי וודאות... אני רוצה שתהיי לוחמת של החיים שלך, לוחמת סומכת ושמוחה... ואת הרי יודעת שיש בורא לעולם, אז למה את לא רגועה?

בואי ניכנס לעומק של העניין... כל החיים שלי אני חיה במרדף. מרדף אחר האושר, אחר הדבר הבא שיגרום לי להיות שמחה, הדבר הזה שימלא לי את הלב בדברים טובים, אני מחפשת את הדרך אל האושר הנכסף שכולם מדברים עליו ומחכים לו... ולא שמה לב שהחיים שלי עוברים... ואני לא שמוחה.

למה? כי אני כל הזמן מחכה למשהו... ואני תולה בעצמי וביכולות שלי את האושר שלי... וכשהדימוי העצמי שלי נמוך, כשאני רואה את הדברים הטובים שיש לי ובי, אני באופן אוטומטי הופכת להיות עצובה... מדוע? כי

אם, לכאורה, האושר הזה תלוי בי והיכולות שלי, כפי שאני מביטה עליהן, מוגבלות, אז האושר לעולם לא יגיע...

המפה של מסלול חיך

אני בונה לעצמי מפה. מפה שמגדירה את סדר הדברים בחיים שלי, את התחנות שבדרך ואת המקומות אליהם אני שואפת להגיע, אני בונה לעצמי מפה שלמה, מסמנת עם טוש זוהר את הנקודות החשובות ויוצאת לדרך מתוך מחשבה שזה פשוט יקרה כמו שאני רוצה... ואז מסתבר לי שיש עוד מפה, כזאת שלא אני הכנתי, והיא לא נראית כמו המפה שלי... יש בה נקודות ציון שונות בדרך, עצירות במקומות בהם לא חשבתי לעצור, ואפילו היעד שונה מהיעד שעל המפה שלי...

אני מביטה על שתי המפות ואני מבינה שהמפה שלי לא באמת מתקיימת בפועל... והמפה השנייה, לעומת זאת, מתקיימת באופן מדויק לפי מה שמופיע בה.

אבל אני לא רוצה את הדרך הזאת... כי כבר בניתי לעצמי מסלול, אני יודעת מה אני רוצה ונדמה לי שאני גם יודעת מה אני צריכה... אז למה אני אפשר ללכת במסלול של המפה שלי?

יש מפה אחת שאני בונה לעצמי לפי הרצונות שלי, היכולות שלי, החלומות שלי, השאיפות שלי, המטרות שלי, לפי הסביבה שלי, לפי הדוגמא האישית שקיבלתי בחיי מקרובי, לפי השקפת החברה בה אני חיה. המפה הזאת תכיל את המקומות אליהם אני רוצה להגיע וגם את הדרך לשם. לרוב הדרך תהיה קלה ומהירה, ללא עצירות מיותרות וללא תקלות. היעדים שם דיי ברורים בד"כ, לא מעט פעמים המפה שלי תהיה דיי דומה למפות של אחרים, כי כולם נוהגים כך אז גם אני... לא מעט פעמים אני "הולכת על בטוח", רואה את דרכם של אחרים שהצליח להם ופשוט נוהגת כמוהם כי "אם זה הצליח להם, אין סיבה שזה לא יצליח לי...", היעד מסומן בגדול ובאופן בולט, אני מביטה על היעד בהתרגשות ומחכה כבר להגיע אליו... כי כשאגיע אליו, כך נדמה לי, אני פשוט אהיה מאושרת!

את המפה השנייה בנו עבורי מהשמיים. המפה הזאת בנויה לפי היכולות שניתנו לי וטבועים בתוכי (גם יכולות שאיני מכירה עדיין). היא בנויה לפי התיקון שאני צריכה לעבור, היעד שלה יכול להיות שונה מהיעד שלי אך הוא לא יהיה מסומן ובולט לעומת הדרך... כי הוא לא העיקר. גם הדרך תהיה בולטת... במפה הזאת יש יותר עצירות בדרך, המסלול יהיה שונה מהמסלול שתכננתי לעצמי, הוא יוביל אותי לדרכים אחרות, כבישים שונים לגמרי ותחנות שלא חשבתי שאגיע אליהן, אעבור דרכן או אעצור בהן. יש שם בדרך גם אנשים שאפגוש... והם כלל לא היו בתוכנית במפה שלי... וכל הדרך שלי במפה הזאת מוארת מאושר, לא רק היעד...

אנחנו כל הזמן מתכננות תוכניות ומגלות בלא מעט מקרים כיצד המציאות קורית אחרת לגמרי. לעיתים לוקח לי שנים ארוכות להשלים עם העניין הזה שאני כלל לא כותבת את המפה של החיים שלי... זה מדהים אותי בכל פעם מחדש לראות אנשים שלא מוכנים להשלים עם הדברים שקורים להם כי הם תכננו אחרת... הרי רוב החיים שלך קורים אחרת ממה שתכננת, אז למה את בכל פעם מופתעת מחדש? למה לא לשחרר את התפיסה המוטעית לפיה יש לי שליטה על החיים שלי ועל מה שקורה בהם ולהתחיל לאהוב את החיים שקורים לי כמו שהם? הרי אני פעם אחר פעם מגלה שזה לא קורה כמו שתכננתי, אז למה אני מתאכזבת?

כי אני לא מבינה מי מנהל את זה. כי אנחנו חיים בכזאת הסתרה עד כדי כך שהמציאות מסתירה לי את האמת.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

בצק שנאפה בסיר ע"ג הגז, עם מעט שמן או מרגרינה, האם הוא חייב בהפרשת חלה?

אף על פי שבצק המטוגן בשמן עמוק, פטור מהפרשת חלה, מכל מקום דין זה אמור דוקא באופן שמטוגן הבצק בשמן עמוק, אבל אם נותן רק מעט שמן או מרגרינה, אין דינו כטיגון אלא כאפייה, ולכן הוא חייב בהפרשת חלה כדת וכדין.

'בייגל אמריקאי', אשר תחילה מבשלים העיסה במים רותחים ולאחר מכן אופים אותה בתנור, האם צריך להפריש מעיסה זו חלה?

עיסה שבתחילה מבשלים אותה במים רותחים, ולאחר מכן אופים אותה בתנור, וכמו שרגילים לעשות את ה-'בייגל אמריקאי', אם יש בה שיעור הפרשת חלה, הרי היא חייבת בהפרשת חלה, ודינה כעיסה רגילה.

שאלת הלכה צצה תמיד
ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מיידי בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל - חייגו *2381

אין שמחה
כהתרת
הספקות.

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

תחילת הזמן בהצלחה!

הבנים היקרים שלנו חוזרים לשגרה... א' אלול!

חודש הרחמים והסליחות, וחודש ההתחלות החדשות.

יש שעלו לשיבה קטנה, יש שעלו לשיבה גדולה... יש שהתחילו 'חידרים' ותלמודי תורה... 'כולל'. ויש גם את אלו שעוד לא מצאו את המסגרת המתאימה להם. כולם אהובים ויקרים.

אנחנו גאים ושמחים להיות הורים של ילד שלומד תורה, אין יקר מזה, אין חשוב מזה בעולם... כל מילה של תורה מחייה את העולם! יש לך בעל שלומד תורה? וואו. כל היום לומר תודה לה' יתברך שזיכה אותך... זה לא מובן מאלין. צריך להעריך ולא להתרגל... ה' יתברך כל כך שמח במי שזוכה ולומד את התורה הקדושה.

התורה היא מעייני מים חיים, ממנה אנו שואבים

את כל הכוחות, אליה עיננו נשואות שתאיר לנו את הדרך בזה העולם הנסתר... שנזכה שכל מילה של תורה תעשה נחת רוח לבורא עולם, תביא שפע גדול לעולם ואת הגאולה השלמה במהרה.

אין גדול מבן תורה... הרב שלנו אמר בכל אירוסין של כל אחת מבנותיו שהוא מעריך ומעריך כל חתן שלומד תורה, ויהיה לו כעזר כל החיים שימשיך וישקוד על דלתי בית המדרש. זה הראוי להערצה.

יש היום דעות שונות ומשונות לעניין זה, אולי הם צריכים לעשות משהו אחר במקום ללמוד תורה, כל אחד יעשה דעת תורה בנוגע לילד הספציפי, אבל בוודאי שלימוד התורה הוא יקר וחשוב ובלעדיו אין קיום לעולם.

עם כל זאת, כדרכנו בקודש בל נשכח את הילד השני... שלא כל כך הולך לו... את הילד הזה הרגיש והטוב, שאותיות הגמרא לא מאירות לו במיוחד. מה נעשה איתו? אין לו מקום בעולם התורה?

האם הוא חייב לשבת על 'הברזלים'? או שנמצא לו את המקום שלו הנכון והטוב בדרך של ה'?

נהיה חזקות, ונדע תמיד שלכל נשמה שהקב"ה נתן לנו כפידון יש מקום בעולם של ה' יתברך. אין אחד שאין לו דרך טובה ללכת בה... אין אחד שאין לו תפקיד בעולם. אנחנו פשוט צריכות לחשוב איך לנתב אותו, לא להתייאש... לא לוותר. גם לא להילחם ולהילחץ. אלא להשתדל ולהתפלל... זהו. התוצאות הן לא בידים שלנו.

תאיר ארץ
מזכרת
הרבנים
התאיר גולן

ממחר דיאטה!

מכירה את זה שאת אומרת לעצמך: "ממחר דיאטה"? או הקלאסיקה - "מיום ראשון אני מתחילה לשמור"? ואז מגיע יום ראשון, ואת אומרת "טוב, נו, כבר שבוע הבא, אחרי החגים". כולנו היינו שם, וזה תמיד מרגיש כמו לופ שלא נגמר...

אבל כשזה מגיע לעבודת ה' שלנו, ובמיוחד עכשיו, כשנכנסנו לחודש אלול, אני מציעה לך שלא לעשות אותו... כי המשחק הזה של "לדחות למחר" פשוט לא עובד.

יש לנו פסוק מדהים שאומר: "היום אם בקולו תשמעו". המילה המרכזית פה היא היום. לא אתמול, לא מחר, ולא אחרי ראש השנה". עכשיו.

חודש אלול הוא הזמן שבו המלך בשדה, והלב של כולנו קצת יותר פתוח. פתאום יש איזה ניצוץ, הרהור תשובה, רצון פנימי וחם כזה פשוט להתקרב לקדוש ברוך הוא.

הרצון הזה הוא כמו ברזל חם. את יודעת איך מעצבים ברזל או זהב? רק כשהם לוהטים! מתיכים אותם, ואז אפשר לעצב מהם את התכשיט הכי יפה שיש. אם נחכה שהברזל יתקרר, הוא יתקשה ושוב יהיה קשה לשנות משהו... וככה ממש בעבודת ה'! כשעולה בך עכשיו הרצון הזה - תכי בברזל בעודו חם! אל תחכי ותגידי "טוב, בעשרת ימי תשובה אני אתחזק", או "מחר אני אתחיל כך וכך..." יש לך עכשיו השראה או הרהור תשובה-תפסי את זה בשתי ידיים!

קבלי על עצמך משהו קטן, אבל ממש עכשיו. לא משהו גרנדיוזי שיגרום לך להישבר תוך יומיים, אלא קבלה קטנה ואמיתית שתצליחי לעמוד בה. אל תתני ליצר הרע "לקרר אותך". הוא אלוף בלתת למידת הדחינות להשתלט, ובכך למנוע ממך להתקדם בעבודת ה'. עוד דקה של תפילה מהלב, עוד קצת צניעות, הקפדה על שמירת השבת כהלכתה, משהו! הצעד הקטן הזה, שנעשה ברגע של התעוררות, הוא זה שממס את המחיצות ומקרב אותך הכי קרוב לאבא שבשמים. אל תדחי למחר את מה שאת יכולה לעשות כבר היום! זכרי שיש סייעתא דשמיא מיוחדת בחודש אלול להתקרב לאבא שבשמיים.

שבת שלום וחודש טוב ומבורך!

סדקי את הקוד
והשאירי פניה

מתחזקת
מהסרטונים
ולא יודעת איך
להמשיך?

יש לך שאלות
באמונה?

מעוניינת בשיעורי
תורה ליד הבית?

ענפים זה הבית שלנו

המתחילת השאלות <

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הנגן שֶׁהִפֵּךְ אֶת הַנֶּגֶן

אנו נמצאים בראש חודש אלול, בורא עולם ברחמי המרובים נתן לנו את חודש אלול כהכנה ליום הדין הקרב ובא.

עיקר העבודה של חודש אלול, זה לדעת שכל אחד מאיתנו מסוגל ויכול להגיע לפסגות רוחניות גם אם הוא בטוח שלא, ומי הוא ואיך יכול להיות, והוא גם מלא עבירות וכו', לכן בא חודש אלול ומודיע על חדשנות וסלילה והתחלה חדשה. ועל אחת כמה להחזיר זאת בילדים ובתלמידים שלנו.

ושמעתי מעשה מבהיל ביותר, היה יהודי שהקשר שלו ליהדות הסתיים באכילת סופגניות בחנוכה, בחגיגות בפורים, בהדלקת מדורה בל"ג בעומר, כך היה עד גיל 51, ובעבודתו הוא עבד לפרנסתו כנגן.

ובאחד מן הימים הוא פגש יהודי שהוא נכד של רב המושב שבו גדל אותו נגן, התפתחה ביניהם שיחה, ואז פנה הנכד ההוא לגנן והציע לו 'נגן' גדוש בשיעורי תורה, ואמר לו בא ותשמע מה יש לך להפסיד, זהו נגן של ארגון 'שמעתי שמעך' שמחלק נגנים עם דברי תורה.

אותו נגן התחיל לשמוע בנגן שיעורי תורה, ובד בבד התחזק ביהדות, והתקדם שלב אחר שלב, ובשכונה שבו גר, התחיל למסור שיעורי תורה, זה התחיל עם אחד שנים, ולא יאומן אבל זו המציאות, אותו נגן בזכות הנגן, הגיע למצב שהוא נהיה מגיד שיעור לעשרות בעלי בתים מידי ערב, ובמתק שפתיים מוסר שיעורי תורה, והוא מלא וגדוש בתורה.

הסיפור שלפניכם הוא אמיתי, וכל אחד מאיתנו יכול ומסוגל לעשות שינוי דרסטי בחיים, ולעלות ולהתעלות, אבל עיקר העיקרים אסור להתייאר, ולהגיד זה אני, אין לי תקנה.

ומכיר אני כמה וכמה אנשים שהגיעו למצבים אדירים בחיים, על ידי אמונה ברורה שהם מסוגלים לעשות זאת.

אתם מכירים את האנשים שאומרים אם היה לי את השכל שיש לי היום לפני עשר שנים הייתי הופך את העולם, אבל הרי את אותו משפט תאמר גם בעוד עשר שנים, אז קום עכשיו ותתחיל להשתנות ולעשות מעשה.

תכניס חזק לעצמך ולילדיך: אני מסוגל, אני יכול, ותראה שכך יהיה באמת, יש לנו חודש שלם עד ראש השנה, וארבעים יום עד יום הכיפורים לעשות את המהפכה שלנו שהיא בעצם של כלל ישראל.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

ערי המקלט של הבית

"עשיתי טעות כלכלית נוראית, והייתי כל כך מבועת מהתגובה שלה שפשוט הסתרתי את זה במשך חודשיים". הודה יוסף בקול רועד בחדר הטיפולים. יוסף ביצע השקעה שגויה שגרמה להפסד כספי, אך הפחד שלו מפני הביקורת, הזעם וההאשמות של רעייתו מיירי, גרם לו לבחור בנתיב מסוכן של שקרים והסתרה. כשהדבר התגלה, המשבר האמיתי בבית לא היה על הכסף, אלא על אובדן האמון.

כששאלתי את יוסף למה לא שיתף את מיירי בזמן אמת, התשובה שלו הייתה פשוטה וכואבת: "כי הרגשתי שאין לי בבית מקום בטוח לטעות בו". המקרה הזה ממחיש מה קורה בקשר שאין בו "עיר מקלט" רגשית - מקום שבו בן זוג יכול להודות בכישלון מבלי להיות מותקף.

בפרשת שופטים, התורה מרחיבה במצוות הקמת ערי המקלט: "תִּכְנֶן לָךְ הָעִיר... וְהָיָה לְנוֹס שָׁמָּה כָּל רֹצֵחַ". ערי המקלט נועדו לאדם שהרג בשוגג - מתוך טעות, חוסר תשומת לב או רשלנות. התורה מבינה שאדם כזה נמצא בסכנה קיומית מפני "גואל הדם" הזועם, ולכן מייצרת עבורו מרחב מוגן שבו הוא יכול לנוס, לעבד את המעשה ולהשתקם. חז"ל מגלים לנו כי חודש אלול כולו (ראשי תיבות: אנה לידו ושמתי לך) נמשל לעיר מקלט רוחנית בזמן. זהו חודש הרחמים והסליחות, שבו הקב"ה פותח לנו מרחב של חסד שמאפשר לנו לבוא עם הטעויות שלנו, להתוודות, לתקן ולהרגיש מוגנים ואהובים.

בתוך הבית, המנגנון הזה פועל בשיטה של מידה כנגד מידה. חז"ל לימדונו: "כל המעביר על מידותיו - מעבירין לו על כל פשעיו". כשאנו מוכנים להעביר על המידות, להכיל את הכישלונות של בן הזוג ולסלוח לו, אנו מעוררים רחמי שמיים על הטעויות שלנו. אך לא פחות מכך - הדבר פועל בתוכנו ברמה הפסיכולוגית. המרחב הרגשי שאנו מעניקים לאחר, הוא המרחב שאנו מאפשרים לעצמנו. אדם ששופט את בן זוגו באכזריות ומשמש כ"גואל דם" על כל טעות, מחזיק בתוכו קול פנימי נוקשה שמחריב גם את הבטחון העצמי שלו. כשאנו לומדים להביט בבן הזוג בחמלה, אנו מעוררים בתוכנו את היכולת לחמול גם על עצמנו.

הפיכת הבית לעיר מקלט היא התנאי הראשוני לכנות ואמון. כשמירי קיבלה על עצמה בפתח חודש אלול להחליף את הביקורת החריפה בהקשבה תומכת, יוסף כבר לא היה צריך להסתיר או לברוח. הוא ידע שיש לו לאן לנוס. כשבני זוג יוצרים "מרחב מוגן" שבו מותר לטעות, לקחת אחריות ולתקן, הפחד נעלם ובמקומו נכנסת קדושה. חודש אלול קורא לנו להיות ערי המקלט זה של זה - להשליך את פנקס ההאשמות, להביט בשתי בעיניים חומלות, ולזכות בבית שבו הסליחה פותחת את השערים לשכינה ולשלום אמת.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות להמליך מלך

בפרשתנו מצווה התורה שכשנגיע לארץ ישראל, למנות מלך שימלוך עלינו.

וצריך להבין מה טעם במצווה זו, שהרי הקב"ה כבר מלכו של עולם, והוא יכול למלוך עלינו ולהנהיג אותנו, למה צריך מלך בשר ודם?

ובשביל להבין זאת, נקדים הקדמה כללית, לכל המצוות שבין אדם לחברו, מדוע יש עניין לאהוב את הזולת, ולא מספיק שנאהב את הקב"ה? והעניין שאין לאדם, שום דרך מעשית אמיתית, להגיע לשום רגש נכון ומכוון מול הקב"ה באמת, הן אהבה והן יראה, מהסיבה הפשוטה שהרי ה' יתברך אין לו גוף ואינו מוחשי, ולכן אין האדם מקבל ממנו תגובה על מעשיו

ורגשותיו כלפי הקב"ה, ולכן זה מוביל למציאות, שאדם יחשוב שהוא כן ירא או אוהב את ה' יתברך, אבל זה לא באמת אלא דמיון בלבד, ולכן אך ורק כשאדם יתמודד עם הרגשות מול אדם אחר שהוא אמיתי ומוחשי, שמגיב לו לטוב או להיפך, אז מתחדד לו בנפש מה זה לאהוב או להיות ירא, ולכן ציוה הקב"ה לאהוב את הזולת, כי רק אחרי אהבת הזולת, נגיע לאהוב אותו יתברך, וכנ"ל יראה, אבל אין מצווה לפחד מהזולת, ואם כן איך נבנה יראת שמים? אלא כנגד זה באה מצווה המלכת מלך, מלך מוחשי אמיתי שיכול לגזור גזר דין מוות על אנשים ואין מי יאמר מה יעשה ומה יפעל, כשאדם קולט עוצמה כזו, ואז הוא מתנהג כראוי ולא מורד במלכותה ומקבל דיניה, אז נבנה בנפשו פנימה, הגדרה של יראה, ואז יוכל להיות ירא שמים באמת, ולקבל באמת מצוות ה' ומלכותו, כי ה' הוא המלך, ויש כללים איך מתנהגים למלך, אבל חייב המחשה אמיתית בן אדם שהוא מלך, יזכנו השם למלכות דוד במהרה... ועד אז נוכל להמליך עלינו את רבותינו גדולי ישראל, ולהיות יראים מהם, כדי שנצליח להיות יראי שמים, ולקדש את חיינו עבור המטרה הנעלית, להיות עבדי ה', ולזכות מכוח החיים החולפים, להגיע לחיי הנצח במלכותו יתברך.

מישהו שמבין אותך

"גורים למכירה", הכריז שלט קטן שהוצב בחלון ראווה של חנות חיות. לקראת שעת הסגירה, נכנס לחנות ילד קטן ועיניו בורקות.

"כמה עולה גור?", שאל בהתרגשות.

בעל החנות חייך אליו מעבר לדלפק ואמר: "מתחיל מאלף שקלים".

הילד הכניס יד לכיס, שלף חופן מטבעות וספר אותם באזנה. "יש לי רק תשעה שקלים... אפשר לפחות לראות אותם?"

המוכר שרק, ומהחדר הפנימי הגיחה כלבה מלווה בארבעה גורים קופצניים ושמחים. רגע לאחר מכן, הזדחל החוצה גור חמישי, צולע וגורר בכבדות את רגלו האחורית.

"מה קרה לו?" שאל הילד, מרותק אל הגור המתקשה.

"הוא נולד עם פגם חמור ברגל", הסביר המוכר, "לא הצלחנו לרפא אותו, ולכן הוא ישאר צולע לתמיד".

עיניו של הילד אורו מיד. "את הגור הייתי רוצה לגדל!"

המוכר הופתע. "חמוד, אתה ממש לא רוצה את הגור הזה. הוא פגום! הוא לא יוכל לרוץ, לקפוץ או לשחק איתך בחוץ".

הילד התכופף, ליטף את ראש הגור ואמר: "אם היה לי כסף, הייתי קונה אותך. רק אותך! כי אתה היית החבר הכי טוב שלי".

המוכר המופתע פנה לילד ואמר: "אני מוכן לתת לך את הגור הזה בחינם. ממילא אני לא יכול למכור אותו. רק תגיד לי, מה בדיוק מצאת בו שאין בגורים האחרים?"

הילד הזדקף, הפשיל לאט את שרוול מכנסיו וחשף רגל פגועה. הנתמכת בסד מתכת כבד.

"גם אני לא ממש יכול לרוץ או לקפוץ", אמר הילד בעצב, "הגור הזה פשוט צריך מישהו שיוכל להבין אותו".

נקודה למחשבה: לעיתים קרובות אנחנו ממהרים להדביק תוויות מחיר לאנשים סביבנו על סמך מראה חיצוני, ואנחנו נוטים להוריד בערכים של אנשים ששונים מאיתנו, בפרט אם הם נושאים מגבלה או חולשה הניכרת לעין. אבל לכל אדם יש נשמה שלמה ובעלת ערך אינסופי שלא ניתן לשיעור ומדידה. הגדולה האמיתית היא לראות מעבר לפגם הגופני - להעריך כל אדם במחיר מלא, ולדעת להעניק לו את ההבנה וההכלה שהוא זקוק להן כדי לבנות את עצמו ולפתח את אישיותו.

בדרך לארצות הברית - שיעור באמונה בשדה התעופה

לעיתים קרובות נמצאים סביבנו אנשים המוחזקים בעינינו כאנשים מאמינים, הבוטחים בטחון מלא ומושלם בבורא עולם. אך במבחן קטן, ובסיטואציה שאינה ברורה דיה, הם מאבדים את עשתונותיהם ויוצאים מידי שליטה. הם מתחילים לנעוץ ולרגוז על כל מי שסביבם, ומנסים לתלות את האשמה בכל מי שנתקל בדרכם. לא סתם אנו למדים שהכועס נחשב כעובד עבודה זרה. לכאורה, מה עניין כעס ועבודה זרה?

אלא שכותב מרן הרב אליהו דסלר זצוק"ל בספרו מכתב מאליהו, שהכועס על התנהגותו של אדם מסוים, כביכול משייך את אותה פעולה לרצונו של האדם, ואינו מאמין שהכל נעשה בגזרתו ובהשגחתו הבלעדית של מי שאמר והיה העולם. לכן חז"ל מתחו קו ישיר בין הכועס לבין עובד עבודה זרה. אם כן, כאשר ברצוננו לדעת בבידור מי הוא האדם המאמין, עלינו להביט בהתנהגותו בשעת מבחן, כאשר הוא נקלע לסיטואציה לא נעימה, הגורמת לחץ וחשש.

לכולנו יש את מורה הדרך, ובפרט בנושא האמונה והבטחון, הלא הוא מורנו ורבנו הגאון הגדול הרב יגאל כהן שליט"א, שבמקרה שאירע לאחרונה לימד את כולנו מהי אמונה במעשים ולא רק בדיבורים.

לפני מספר שבועות טס הרב למסע חיזוק עוצמתי בקהילות הקודש בארצות הברית. בהגיעו לשדה התעופה, לאחר כל ההכנות הנדרשות, הודיעו לו מחברת התעופה כי אינו יכול לטוס עקב תקלה טכנית. נשים בצד לרגע את הצער השגרתי שיש לכל אדם בעיכוב או בביטול טיסה. בלשון המעטה - זה לא נעים. נוסף לכך שאלפי יהודים ממתינים לבואו של הרב, וננסה לחשוב כיצד ניתן למצוא כעת כרטיס טיסה חלופי בזמן קצר. עוגמת הנפש, לכאורה, גדולה ועצומה. אך הרב שלנו, שמלמד אותנו בכל רגע ורגע מה היא אמונה, מחייך חיוך גדול ואומר ברוגע ובבטחון מלא: "כל מה שעושה ה', הכל לטובה". הרב חוזר אל בית המדרש, ותלמידיו של הרב שומעים גם הם עד כמה האמונה חזקה ומוחשית. אם חשבתם שהסיפור נגמר - הוא רק התחיל. הדבר חזר על עצמו ארבע פעמים. הרב הגיע לשדה התעופה עם כרטיס טיסה חדש, ובכל פעם שב על עקבותיו לאחר מספר שעות, עקב תקלה שמנעה ממנו לטוס. ובכל פעם, למרות חוסר שעות השינה, למרות כל השאלות שעלו, ולמרות החשש כיצד יתנהל המסע שמתחיל באיחור - הרב לא נלחץ ולא שאל שאלות. בכל רגע חזר על עצמו אותו משפט, שוב ושוב: "כל מה שעושה ה', הכל לטובה".

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

תכנים מחזקים

מכניס אור לבית

מחמם את שולחן השבת

03-8000-770

רוצה לראות ברכה בחיים?
זכה את הרבים

הצטרף להפצת עלוני השבת ותן לעוד משפחות
ליהנות מהתוכן ולהתחזק - בזכותך!

ה' טומן בך משהו שאין לאף אחד

ניגש אליי בחור צעיר. הוא נראה מהוסס, הוא אומר לי: אפשר לדבר איתך? אמרתי לו כן, בבקשה: יש משהו שמפריע לי. אני מסתכל על אנשים סביבי ורואה כמה הם מצליחים. אחד מוכשר ממני, השני חכם ממני, והשלישי מצליח בכל מה שהוא עושה. לפעמים אני מרגיש שאין בי משהו מיוחד.

כל כך הבנתי אותו את התחושה שלו. שאלתי אותו: "ראית פעם תזמורת גדולה?"

"כן". הוא ענה.

"אז אתה יודע שיש שם כינורות, תופים, חלילים ועוד כלים. תאר לעצמך שהחליל היה מנסה להיות תוף, או שהתוף היה מנסה להיות כינור. במקום מוזיקה יפה, היה נוצר בלבול

מטורף. הסוד של התזמורת הוא שכל כלי עושה את התפקיד שלו."

ככה גם בעולם. הקב"ה לא ברא שני אנשים זהים. לכל אדם יש תפקיד משלו. הבעיה אחי היקר כשאדם מפסיק להסתכל על מה שקיבל ומתחיל להסתכל רק על מה שקיבלו אחרים."

בתהילים כתוב: "אֲדָרְךָ עַל כִּי נִרְאֹת נִפְלִיָּתִי" (תהילים קלט, ד). ה' יתברך ברא אותך עם כוחות מדויקים בשבילך אתה מיוחד אחי!

אז הוא שתק ואז שאל: "אבל איך אפשר שלא להשוות את עצמנו לאחרים?"

אמרתי לו: "אתה מתעסק בלמדוד את עצמך מול אחרים, ומפספס את המתנה שהקב"ה נתן לך. במקום לשאול למה אני לא כמו פלוני, כדאי לשאול איך אני יכול להיות הגרסה הטובה ביותר של עצמי."

אמרתי לו אחי היקר תבטח בה' יתברך שהוא מכון אותך למקום הכי טוב "בְּטַח בַּה' וְיַעֲשֶׂה טוֹב" (תהילים לו, ג).

הקב"ה לא ישאל אותך למה לא היית משהו אחר. הוא ישאל אותך, 'האם ניצלת את הכוחות שהוא נתן לך'. ברגע שאדם מבין את זה, הוא מפסיק להתחרות באחרים ומתחיל לצמוח באמת."

חירוק לנואר

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, אני בת 15 בסך הכל. חזרתי בתשובה לפני שנה וחצי, ואני מנסה לשמור שבת נגד כל העולם! ההורים שלי ממש נגד, וסבא וסבתא שלי עושים לי טרור. אני מגיעה לשיעורים שלך ושל הרב יגאל כהן, מנסה להתחזק ולשמח את בורא עולם, אבל בכל פעם מחדש אני נופלת והלב שלי נשבר. עד היום הצלחתי לשמור בסך הכל שלוש שבתות שלמות. בשבת האחרונה התארחתי בביתו של הרב... (השם שמור במערכת), ובאמצע השבת נשברתי וחזרתי הביתה. אני ממש סובלת מהשבת. למה אני לא מצליחה ליהנות ממנה כמו שאתה מתאר בשיעורים?

תשובה: שאלה חשובה וכואבת! דמעות עומדות לי בעיניים כשאני קורא מילים כאלו. בגיל 15, כשכל החברות שלך עסוקות בדברים של גיל 15, את עומדת כנגד כל העולם - מול הורים, מול סבא וסבתא - ורצה לשיעורי תורה כדי לשמח את בורא עולם. את יודעת איזה רעש עצום את עושה בשמיים? את יודעת כמה שלוש השבתות ששמרת יקרות וחשובות אצל ה' יתברך? אצל אדם רגיל שגולד בבית דחי, השבת היא טבעית ומוכנת מאליה. אצלך, כל שנייה ושנייה של שבת היא מסירות נפש אמיתית! אין שום משקל שיכול למדוד את השכר, ההערכה והאהבה שיש לקדוש ברוך הוא אלייך.

אני רוצה להסביר לך למה את לא מצליחה להנות מהשבת כפי שאת שומעת בשיעורים, ואיך את יכולה לשנות את ההסתכלות שלך כדי להפסיק לסבול: הקדוש ברוך הוא לא מחפש שתסבלי! התורה שלנו היא תורת חיים. אחת הטעויות הנפוצות של בעלי תשובה בתחילת הדרך היא הנסיון לקפוץ לקומה המאה בבת אחת. הלכת להתארח בשבת בביתו של רב, ברוך ה', אבל הלב שלך עדיין לא היה מוכן לעוצמה ולרמת הדקדוק הזה. הרגשת מחנק, הרגשת שזה גדול עלייך, ובסוף נשברת. כשאת מנסה לשמור שבת "בכח", תחת אווירה של מלחמה בבית ומתח מסביב, השבת הופכת בראש שלך למפלצת של איסורים: "אסור פלאפון, אסור אור, אסור לזוז". ברור שלא תיהני ככה. השבת היא מתנה, היא עונג, ואם היא גורמת לך לשברון לב ולסבל - סימן שצריך לחשב מסלול מחדש ולשנות גישה. אז מה עושים? מורידים את הלחץ ומתקדמים צעד אחר צעד, בצורה שמתאימה לגילך: תתחילי לשמור שבת יחד עם חברה טובה שמחזקת אותך. תקני לעצמך ממתקים טעימים ומיוחדים לכבוד השבת, תכיני ספרים מעניינים ומרתקים, ואפילו תבואו בכוונה קצת עייפות לשבת - כדי שיהיה לכן כיף לישון הרבה... לאט לאט, בלי לחץ, תמצאי את הנקודות שממלאות לך את הלב בשבת, תחדדי אותן, ובעזרת ה' תגיעי לרמה גבוהה של עונג ושמחה משבת קודש.

בינתיים, אל תתעסקו במה שלא הצלחת, אלא תתרכזי ותשמחי בשלוש השבתות שכן זכית לשמור! הקדוש ברוך הוא גאה בך ושמח בהצלחות שלך.

ולגבי זה שנשבר לך הלב - אומר הבעל שם טוב הקדוש: "אין דבר שלם יותר מלב שבור". השברון הזה מראה כמה אכפת לך וכמה הנשמה שלך טהורה. אבל זכרי, אסור בשום אופן שהשברון הזה יהפוך לעצבות או לייאוש, כי העצבות היא האויב הכי גדול של עבודת ה'.

המשיכי להגיע לשיעורים, המשיכי לרצות, ובקצב שלך - האור של השבת עוד יאיר לך את הלב!

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

אל תחכה יותר

שבת שלום חברים,

פרק ב - משנה ד: וְאֵל תֹּאמַר לְכַשְׁאֲפָנָה אֲשֶׁנָּה, שְׁמָא לֹא תִפְנָה.

השבוע אנחנו נכנסים לשבת הראשונה של חודש אלול - חודש הרחמים, הסליחות וחשבון הנפש. חודש שבו אנחנו מתכוונים ליום הגדול והקדוש - ראש השנה. זה זמן מיוחד שבו כל אחד מאיתנו יכול לשפר את דרכיו ולהתקרב לבורא עולם.

המשנה מלמדת אותנו מסר חשוב מאוד: אל תחכה ל"כשאפנה" או ל"זמן הנכון" כדי לעשות תשובה או חיזוק. אין ערובה שיהיה מחר או בעוד זמן פנוי - מה שאתה יכול לעשות עכשיו,

הרב יehonatan פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עשו אותו. כל מעשה טוב עכשיו - תפילה, לימוד תורה, שמירת שבת, שמירת נגיעה, צניעות, עזרה לזולת או חיזוק אישי - מקרב אותנו אל הבורא ומעשיר את חיינו.

האמת היא שהבורא מחכה לנו כאן ועכשיו. כל פעולה טובה, גם קטנה, נחשבת, ותשפיע עלינו לטובה. דחיית החיזוקים או ההתקרבות מחמיצה את ההזדמנות לצמוח ולהתעלות.

לכן, השבת הזו, נזכור את דברי המשנה: אל תחכה. הקשב ללבך, עשה טוב עכשיו, ותתעלה בכוחו של החודש הזה.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מצמוד 5:

רגע לפני שאורי נגנש במשרד המנהל, יגל מתפרץ פנימה ומודה באמת! המנהל מתנצל בפני אורי ודורש מיגל לקחת אחריות.

נראה אותך חול

חידה איזה מסכת עוסקת בשאלת גשמים?

תשובה מפרשת חוקת תשע עשרה ברכות.

הילד/ה הזוכה נעמה שושן מירושלים

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

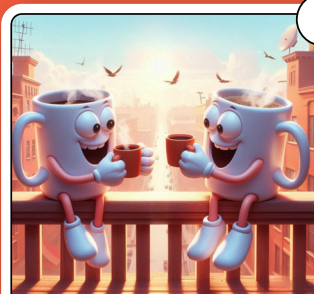
anafeamalon@gmail.com

הוא עוד יגדל ויהיה חלק מסלט בריאות

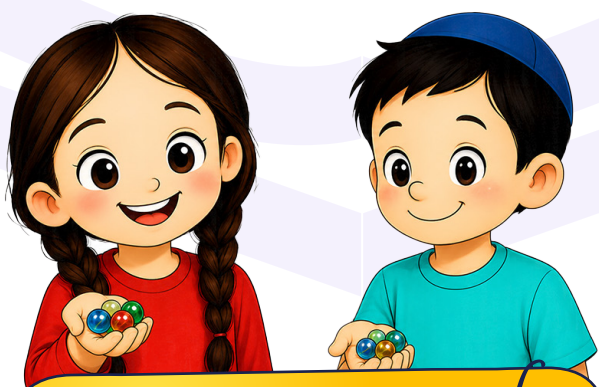

אומרים שרק ככה ניתן לבשל אותו

כולם נחים, גם לנו מגיע!!!

אמרים עם גל וליבי

פרשת שבוע ואזכר

פרשת שופטים

בפרשת השבוע, היוצאת השנה בראש חדש אלול, התורה מצווה אותנו צווי מיוחד: "שופטים ושטרים תתן להם בכל שטריך". חז"ל מבארים שהשטרים האמתיים הם שטרי הגוף שלנו - העיניים, האזניים והפה. איך ילד יכול להיות "שופט" ו"שטר" של עצמו, ואיך זה קשור לחדש אלול? נבין זאת בעזרת ספור מיוחד. המלך הודיע שהוא עומד להגיע לבקור רשמי בארמון, והוא יקנס דוקא דרך שער הזהב הראשי. מפקד השומרים העמיד בשער שני אנשים: את יוסף ה"שופט" ואת דניאל ה"שטר".

יוסי השופט קבל הוראה ברורה: "מתר להכניס לארמון רק אנשים מקבילים, פרחים ריחניים ואכל משבח. אסור להכניס כלום, רעש או אנשים שיעשו בלגן". תפקידו של דני השטר היה לעמד בשער ולעצור את מי שמנסה להכנס בנגוד לחק. בזכות השמירה הקפדנית שלהם, כשהמלך הגיע, הארמון היה נקי, שקט ומזמון, והמלך שמח מאוד.

הגוף שלנו הוא הארמון, וחדש אלול הוא הזמן שבו "המלך בשדה" - ה' קרוב אלינו יותר מתמיד ומצפה לקרבנותנו.

ילדים יקרים, ה' רוצה שנשמר על ה"שטרים" שלנו כדי להכין את לבנו לקראת המלך. בורא עולם רוצה שנעמיד בתוכנו

שבט שלום וחדש טוב ומברך! הגענו לחדש הרחמים והסליחות, החדש שבו "המלך בשדה". לכן כדאי לנו, הילדים, לנצל את הזמן ולהרויח עוד חזק ועוד מצוה. גל: אולי הפעם נתחזק בהלכות שבת? זה נוגע גם אלינו, הילדים. ליבי: האם מתר לנו לשחק בגולות או בחמש אבנים על חול? גל: שאלה מצונות. אסור לנו לשחק על חול, מפני שיש חשש שיחפרו בור בשבת בשביל הגולות, או שיישרו את האדמה כדי שיהיה קל יותר לשחק. דבר כזה עלול להיות אסור מן התורה, ולכן צריך להזהר.

ליבי: אם כן, היכן אפשר לשחק? גל: אפשר לשחק על רצפה, ששם אין חול ואין חשש כזה. גל וליבי: עד כאן, ילדים יקרים ואהובים! למדנו עוד הלכה חשובה, ובעזרת ה' נתחזק בה ובכל הלכה. נזכר תמיד שזה עושה נחת רוח לה' יתברך.

שבט שלום ושנת למידים פורחת ומצלחת לכל ילדי ישראל!

שבט שלום

"שופט" שיחשב רגע לפני שעושים מעשה: האם לשון הרע ששמעתי מתאים לאזני? האם המלים האלו ראויות לצאת מפי? ואז נעמיד גם "שטר" - כוח רצון חזק שיעצור אותנו מלשמע לשון הרע או מלומר מלה פוגעת. כשאנו שומרים על שטרים נקיים, אנחנו מזמנים את השם לשכון בתוך לבנו בשמחה ובאהבה גדולה. שבת שלום ומברך.

מצאו 10 הבאים

מרה

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
שפרה כהן
מירושלים

תשובה מפרשת חוקת:
"ולא יהיה מים לעדה ויפקהלו על-
מושה ועל-אהרן"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

והם הלכו להם. חזרו לביתו של הרב במוצאי השבת והמשיכו לבקש סליחה מהרב, אמר להם הרב שעל הכבוד שלו הוא סולח אבל על כבוד התורה אין הדבר תלוי בו אם יסלחו בשמים. וכתב את המכתב המיחל בשביל שהמושל לא יסלק את הגביר מארצו. המושל קבל את המכתב ובכך נצל הגביר מהגרוש של מושל העיר... אבל בשמים כעסו עליו מפני כבוד תורתו של הרב והוא נענש ונעשה עור פל מי חיו על שזלזל בתורתו של הרב הקדוש.

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

לא לזלזל בצדיק

רבי שלמה אליעזר אלפנדרי המכונה 'הסבא קדישא' - מחכמי ירושלים של הדור הקודם, צדיק וקדוש היה, ובעל רוח הקדש. היתה בו ענוה גדולה ושפלות-רוח, אבל כשהיה מדבר בצרכי שמים, הוא לא היה מפחד כלל מאיש. אפילו לאנשים גדולים ומכובדים. בתקופתו חי לו גביר שהיה מקרב למושל, כלם פחדו מאותו גביר מחשש שלא ינקם בהם אצל המושל.

אותו הגביר היה חולק ואף מפר את פסקיו של ר' שלמה אליעזר. יום אחד הוא כתב מכתב למושל עם מלים לא ראויות על הצדיק, והלך לכמה מנכבדי העיר וחיב אותם לחתם על המכתב, הם חתמו משום שפחדו ממנו בגלל קרבתו למלכות.

ראה זאת ר' אליעזר ברוח קדשו והלך למושל העיר בכבודו ובעצמו ללא קביעת תור מראש.

בפתח ביתו של מושל העיר עמדו שומרים עם חרבות בידיהם כדי לשמור על המושל ולא לתת לאף אחד להכנס ללא רשות.

נכנס ר' אליעזר אלפנדרי ללא פחד מפני השומרים, וכשראו אותו פחדו ממנו ונתנו לו להכנס פנימה לחדר המושל.

כשראה אותו המושל נכנס לחדרו, במקום לכעס עליו שנקנס ללא רשות, הוא קבל אותו בסבר פנים יפות וחיבב אותו מאד. ר' אליעזר אלפנדרי, ספר למושל העיר את מזמתו של אותו הגביר ואת הדברים החרופים שקתב עליו. וכששמע זאת המושל כעס מאד והבטיח לר' אליעזר שיטפל פהגן בגביר זה. ביום המחרת, התייצב הגביר בארמונו של המושל ומכתב הזלזול בידו. אף לתדהמתו פני המושל היו מאד כעוסים עליו.

והמושל דבר אליו קשות. כי ידע שהמכתב שקתב על הרב הוא שקר גמור.

ומיד צוה על הגביר ללכת לבקש מהרב סליחה, והסיף לבקש שישו בחרזה עם מכתב מהרב שהוא סולח לו ואם לא, הוא יגרש מהעיר עם כל בני משפחתו, כששמע זאת הגביר הוא נבהל מאד והלך באותו רגע אל ביתו של הרב לבקש את סליחתו, וגם לקח אתו כמה מעשרי העיר שיעזרו לו להתחנן מהרב שיסלח לו. באותו היום ערב שבת היה, ור' אליעזר היה עסוק בהקנות לשבת וכשבאו הגביר ושליחיו, דחה אותם הרב בטענה שאין לו זמן עכשו.

שמואל
קוריב

נפלאות הברואה

אוקאפי

האוקאפי חי לרב לבדו, ואינו נוהג לחיות בעדרים גדולים.

עבדה מפתיעה במיוחד: העולם המדעי הפיר את האוקאפי רק בתחלת המאה העשרים, אף על פי שתושבי האזור הכירו אותו שנים רבות לפני כן.

כשמתבוננים ביפי המיוחד של האוקאפי, בצבעיו ובתכוננו המפלא, מבינים שעולמו של הקדוש ברוך הוא מלא חכמה, יופי ופלאים אין ספור.

מה הייתם אומרים, אלו היו מספרים לכם שיש בעל חי הנראה כאלו חברו בין ג'ירף לזברה? גם האוקאפי הוא דגמה מפלאה לחכמת הבורא יתברך בבריאה.

האוקאפי חי ביערות הגשם שבמרכז אפריקה, בערך בקונגו. הוא קרוב משפחה של הג'ירף, אף שצוארו קצר הרבה משלו.

לרגליו פסים בהירים וכהים, המזכירים את פסי הזברה. הפסים הללו עוזרים לו להסתתר בין העצים, העלים והצללים שביער.

לאוקאפי לשון ארפה וגמישה, המגיעה לארץ של כשלשים סנטימטרים. באמצעותה הוא אוכל עלים, ענפים רכים ופרות, ואף מנקה את עיניו ואת אזניו.

אזניו הגדולות קולטות קולות חלשים מרחוק, ומסיעות לו להזהר מטורפים.

הלכותכם הבניין המפואר הזה

יאיר לעם ישראל

ישיבה
של 1200 בחורים

בית מדרש
מפואר

סלי מזון
למשפחות נזקקות

בית תמחוי
"המסעדה"

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

אולם מרכזי
כ-1500 מקומות

קליניקה
לטיפול בחיילים

קחו חלק בזכויות נצח > **03-8000-770** | סרקו את הקוד
לכרטיס נוספים >>>

ב- **300** ש"ל

אתם משמחים
עוד אנשים

זוכים
לשנה טובה
ומתוקה

מגיעים ליותר מ-
1000 משפחות
נזקקות

תורמים
300 ש"ל
לסל מזון

תרמו עכשיו סל מזון למשפחה > **03-8000-770**

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > **03-8000770**

לעילוי נשמת
אילה בת מרים

לעילוי נשמת
מרים בת זוהרה

לעילוי נשמת
אסנת בת מסעודה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה